

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoCsp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116217058
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116217058.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Aleny Roštárovej v právnej veci žalobcu: C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX N. D., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Heydukova 12, 811 08 Bratislava proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. VIG, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody na zdraví vo výške 21.745,20 eur, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 01.02.2019 č.k. 20Csp/11/2016-166, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I dňa 01.02.2019 č.k. 20Csp/11/2016-166 v napadnutom výroku p o t v r d z u j e .
Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I rozhodol uznesením zo dňa 01.02.2019 č.k. 20Csp/11/2016-166 tak, že prvým výrokom konanie zastavil, druhým výrokom zrušil uznesenie č. k. 20Csp/11/2016-140 z 01.08.2018 o nariadení znaleckého dokazovania a tretím výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 4%.

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 10.08.2016 domáhal proti žalovanej náhrady škody na zdraví v sume 21.745,20 Eur s príslušenstvom titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Písomným podaním zo dňa 23. 11. 2016 zobral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 2.060,- EUR, z dôvodu čiastočného peňažného plnenia poskytnutého žalovaným. Po opätovnom čiastočnom plnení zo strany žalovaného vo výške 9.184,- EUR zobral žalobca písomným podaním zo dňa 27.03.2017 žalobu v časti o zaplatenie sumy 5.354,- EUR späť a zároveň rozšíril žalobu o sumu 766,- EUR, zodpovedajúcu 20% navýšeniu žalovaným poskytnutého odškodnenia v časti prevyšujúcej žalobcom uplatnený nárok $(9.184 - 5.354) \times 20\%$. Podaním doručeným súdu dňa 24.09.2018 vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť a žiadal, aby mu súd priznal plnú náhradu trov konania zo sumy, ktorú žalovaný uhradil po podaní žaloby. Dôvodom späťvzatia žaloby je skutočnosť, že od jej podania uplynuli viac než dva roky, počas ktorých bol žalobca konfrontovaný s nepríjemnými spomienkami vzťahujúcimi sa na dopravnú nehodu. V dôsledku úrazu bol žalobca nútený vyhľadať odbornú pomoc. V súčasnosti je pod dohľadom psychiatra i psychológa. Dlhotrvalé súdne konanie vyčerpáva žalobcu a negatívne pôsobí na jeho dopravnou nehodu poznačenú psychiku. Žalobca z toho dôvodu už nemá záujem na pokračovaní konania, jediné čo chce momentálne dosiahnuť je zabudnúť na dopravnú nehodu a celú vec definitívne uzavrieť.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v predmetnej veci boli splnené podmienky na zastavenie konania, pretože žalobca svojím dispozitívnym úkonom zobral žalobu v celom rozsahu späť a žalovaná so späťvzatím žaloby súhlasila v podaní zo dňa 22.01.2019, doručenom súdu dňa 23.01.2019. Súd preto s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie § 145 ods. 1 CSP rozhodol tak, že konanie vedené pod spisovou značkou 20Csp/11/2016 zastavil. O

náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Súd prvej inštalácie uviedol, že nemohol v danom spore aplikovať ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., tak, ako žiadal žalobca, nakoľko ide o ustanovenie zákona neúčinného v čase rozhodovania súdu a takéto ustanovenie ani nemá oporu v platnej právnej úprave civilného sporového procesu. V danej veci mohol aplikovať len ustanovenia platné a účinné v čase rozhodovania súdu, t.j. ustanovenia § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a samotná žaloba bola na súd podaná dňa 10.08.2016, t.j. v čase platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku. Z uvedených dôvodov rozhodol o náhrade trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Zavinenie pre potreby rozhodovania o trovách konania sa posudzuje z procesného hľadiska a nie z hľadiska hmotného práva. Žalobca sa v podanej žalobe domáhal zaplatenia sumy vo výške 21.745,20 eur. Žalovaná po podaní žaloby čiastočne plnila žalobcovi a to sumu vo výške 11.244,- Eur. Z procesného hľadiska žalovaná zaviniła zastavenie konania v tejto časti, keďže plnila žalobcovi až po podaní žaloby. Dôvodom späťvzatia žaloby žalobcom v danom konaní bola skutočnosť, že od jej podania uplynuli viac než dva roky, počas ktorých bol žalobca konfrontovaný s nepríjemnými spomienkami vzťahujúcimi sa na dopravnú nehodu. V dôsledku úrazu bol žalobca nútený vyhľadať odbornú pomoc. V súčasnosti je pod dohľadom psychiatra i psychológa. Dlhotrvalé súdne konanie vyčerpáva žalobcu a negatívne pôsobí na jeho dopravnú nehodu poznačenú psychiku. Žalobca z toho dôvodu už nemá záujem na pokračovaní konania, jediné čo chce momentálne dosiahnuť, je zabudnúť na dopravnú nehodu a celú vec definitívne uzavrieť. Z procesného hľadiska žalobca zavinił zastavenie konania vo zvyšnej časti. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol v konaní úspešný v časti 11.244,- Eur (t.j. 52% z uplatnenej sumy vo výške 21.745,20 Eur) a neúspešný v časti 10.501,20 Eur (t.j. 48%). Neúspech žalobcu predstavuje úspech žalovanej v časti 10.501,20 Eur, t.j. 48%. Pomer čistého úspechu žalobcu v spore tak predstavuje hodnotu 4% vypočítanú ako 52% (úspech žalobcu) - 48% (úspech žalovanej). Žalobca má preto nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 4% zo žalovanej sumy uplatnenej v žalobe zo dňa 09.08.2016.

4. Voči rozhodnutiu súdu prvej inštalácie vo výroku III., ktorým rozhodol súd prvej inštalácie o trovách konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 4 % podal žalobca odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštalácie, ktorý s poukazom na § 256 ods. 1 CSP rozhodol o náhrade trov konania porovnaním pomeru úspechu strán sporu v predmetnom konaní. Prvoinštančný súd totiž nezhliadol dôvod na priznanie náhrady trov konania výlučne žalobcovi (ako plne procesne úspešnej strane), čo odôvodnil tým, že nemohol v danom spore aplikovať ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p tak, ako žiadal žalobca, nakoľko ide o ustanovenia zákona neúčinného v čase rozhodovania súdu a takéto ustanovenie ani nemá oporu v platnej právnej úprave civilného sporového procesu. S týmto názorom súdu prvej inštalácie sa žalobca nestotožňuje. Žalobca má v súlade s relevantnou právnou úpravou nárok na plnú náhradu trov konania, a to zo sumy odškodnenia, ktoré mu bolo vyplatené po podaní žaloby. Napriek tomu, že súčasná právna úprava neobsahuje identické gramatické znenie pôvodného § 142 ods. 3 OSP, podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške, ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu. Príkladom je náhrada nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti - určenie, že bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a povinnosť žalovanej sa ospravedlniť priznané boli, avšak náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nebola priznaná v požadovanej výške. Totožný právny záver vyplýva aj z odborného článku „Rekodifikácia civilného procesného práva: Trovy konania a ich náhrada“ publikovaným v Bulletin slovenskej advokácie, podľa ktorého „Princíp vyjadrený v § 142 ods. 3 OSP bude uplatňovaný naďalej, a to na základe interpretácie všeobecného § 255 CSP v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP, o čom svedčí aj dôvodová správa k CSP.“ (In: SEDLAČKO, F. et. ak: Rekodifikácia civilného procesného práva: Trovy konania a ich náhrada. Bulletin slovenskej advokácie, 2016, č. 3, s. Nárok žalobcu na plnú náhradu trov konania podporuje aj právny názor v komentári k Civilnému sporovému poriadku, kde sa uvádza „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku“ (In:

ŠTEVČEK, M.; FICOVÁ, S.; BARICOVÁ, J.; MESIARKINOVÁ, S.; BAJÁNKOVÁ, J.; TOMAŠOVIČ, M. et al.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck, Praha 2016, s. 926 - 927). Poukázal na rozhodnutie ÚS SR, sp. zn. I. ÚS/56/2017. K otázke plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu, eventuálne od znaleckého dokazovania zaujala súdna prax jednoznačné právne stanovisko, ktoré je pravidelne pertraktované v rozhodnutiach všeobecných súdov všetkých inštancií. V tejto súvislosti poukázal na právnu vetu rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017, ktorá znie: „Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesné úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku“. S ohľadom na prezentovanú argumentáciu apeluje na odvolací súd, aby pri posudzovaní otázky náhrady trov konania v predmetnej kauze reflektoval citované závery súdnej praxe, ako aj názor razený právnou doktrínou, pretože odlišné posúdenie náhrady trov konania súdom druhej inštancie by malo za následok porušenie princípu právnej istoty, a tiež princípu legitímnych očakávaní. Poukázal na je nález Ústavného súdu SR zo dňa 21.11.2017, sp. zn. III. ÚS 289/2017, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 43/2017. Zdôraznil, že vo svetle uvedených doktrínálnych a súdnych záverov niet racionálneho dôvodu pre nepriznanie plnej náhrady trov konania žalobcovi. Dokonca ani domnelý argument prvoinštančného súdu ohľadom absencie identického gramatického znenia pôvodného § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v novom procesnom kódexe nie je dôvodom na akceptovanie tejto výkladovej línie. Tak ako zákonodarca nemôže pamätať (reagovať) na všetky nuansy, ktoré život prináša, nesmie byť ani súd pri posudzovaní tej - ktorej kauzy striktné viazaný doslovným gramatickým znením zákona, ale musí prioritne prihliadať na účel danej normy, V tomto smere poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo 16. októbra 2018, sp. zn. 111. ÚS 388/2018. Uviedol, že náhrada trov konania bola výrokom súdu prvej inštancie síce správne priznaná žalobcovi, avšak priznaním tejto náhrady iba v rozsahu 4%, došlo zo strany súdu prvej inštancie k procesnému pochybeniu. Zdôrazňuje, že hoci sa prvoinštančný súd nestotožnil s výškou petitórneho návrhu, práve žalobca bol nesporne úspešný v základe právneho nároku, tzn. bol jedinou procesne úspešnou stranou v sporovom konaní, nakoľko výška plnenia závisela od úvahy súdu, respektíve od znaleckého dokazovania. Vzhľadom na nesporný procesný úspech žalobcu mu v prejednávanej veci vznikol voči žalovanej legitímny nárok na plnú náhradu trov konania, (a contrario právnou akceptáciou názorovej línie súdu prvej inštancie v otázke náhrady trov konania by ipso facto došlo jednak k neprípustnej procesnej demotivácii strán v uplatňovaní ich oprávnených záujmov prostredníctvom súdu, a zároveň k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ako aj práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), v dôsledku nezákonného posúdenia platenia náhrady trov konania. S ohľadom na vyššie uvádzanú argumentáciu žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil a žalobcovi priznal plnú náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania

5. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná. Uviedla, že s námietkami žalobcu v odvolaní sa nestotožňuje, nakoľko má za to, že súd prvej inštancie v napadnutej časti jeho rozhodnutia správne prihliadol na okolnosti daného prípadu, procesné sa správanie samotnej strany žalobcu a otázku náhrady trov konania aj správne právne posúdil. Žalobca sa domáha plnej náhrady trov konania, a to aj napriek tomu, že v súdnom konaní z jeho strany nebola preukázaná dôvodnosť ním uplatnených nárokov v časti 10.501,20 Eur z pôvodne uplatňovanej sumy 21.745,20 Eur, teda nebola preukázaná dôvodnosť 48% žalobcom uplatnených nárokov na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu a z toho 100% žalobcom uplatnených nárokov na mimoriadne zvýšenie SSU súdom. Strana žalobcu pritom opomína samotné okolnosti daného prípadu v podobe jej procesného správania sa v priebehu konania, na ktoré súd prvej inštancie riadne prihliadal. Žalobca doslovne uviedol, že dôvodom pre späťvzatie žaloby je skutočnosť, že od jej podania uplynuli už viac než dva roky, počas ktorých bol žalobca konfrontovaný s nepríjemnými spomienkami vzťahujúcimi sa na dopravnú

nehodu. Dlhotrvajúce súdne konanie vyčerpáva žalobcu a negatívne pôsobí na jeho dopravnou nehodu poznačenú psychiku. Dôvodom späťvzatia žaloby žalobcu vo zvyšnej časti zo strany žalobcu tak nebolo znalecké dokazovanie, ako ani samotná úvaha súdu, ale žalobcom tvrdené prietahy v súdnom konaní. Žalovaná v tejto súvislosti namietala, že nenesie zodpovednosť za dĺžku súdneho konania a v prípade, ak sa žalobca rozhodol z dôvodu dĺžky súdneho konania zobrať bez ďalšieho žalobu v naďalej uplatňovanej časti späť, nie je to dôvod na to, aby bola strana žalovanej zaviazaná k náhrade trov konania v prospech žalobcu v celom rozsahu, a to aj napriek takmer polovičnej úspešnosti v konaní na jej strane (úspech na strane žalovanej v rozsahu 48%). V danom prípade tak nebolo súdne konanie zastavené zo strany súdu v časti 10.501,20 Eur, t.j. 48% uplatňovaného nároku, z dôvodu znaleckého posudzovania predmetu sporu, resp. voľnej úvahy súdu, ale z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom zo dňa 24.09.2018 (ktoré bolo odôvodnené ním tvrdenou prítomnosťou prietahov v súdnom konaní, teda dôvodov, ktoré sa netýkajú znaleckého posudzovania veci a nemožné ich podľa názoru žalovanej ani považovať za dôvody, pre ktoré by bolo možné priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi). Argumentácia žalobcu a jeho poukazy na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov obsiahnuté v jeho odvolaní tak podľa názoru žalovanej nesúvisia so skutkovým stavom predmetného súdneho konania a nie je možné ich aplikovať na predmetné súdne konanie. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15.11.2018, sp. zn. IV. ÚS 588/2018 z ktorého vyplýva, že CSP výslovne v žiadnom zo svojich ustanovení neupravuje možnosť priznania plnej náhrady trov konania strane sporu majúcej vo veci úspech len čiastočný, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu s tým, že jediným možným ustanovením, ktorým môže dôjsť k prelomeniu zásady úspechu pri rozhodovaní o trovách konania je ustanovenie § 257 CSP, ktoré je však možné aplikovať iba v o výnimočných prípadoch za existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Poukázala aj na tú skutočnosť, že ani do 30.06.2016 nebolo rozhodnutie súdu podľa § 142 ods. 3 OSP obligatórne (čo vyplýva zo samotného slovného spojenia „môže mu súd priznať“), ale záviselo od posúdenia súdu, či je k takémuto postupu dôvod. V prejednávanej veci, v rámci ktorej došlo zo strany žalobcu k späťvzatiu žaloby v časti 10.501,20 EUR (teda 48% uplatňovaného nároku) iba z dôvodov, že podľa názoru žalobcu bolo predmetné konanie poznačené neprimeranými prietahmi zo strany súdu, by nebolo možné aplikovať plný úspech vo veci ani za účinnosti dnes už neúčinného ustanovenia § 142 ods. 3 OSP, nakoľko predmetné zastavenie konania bolo vyvolané procesným správaním na strane žalobcu, na ktoré nemalo vplyv správanie samotnej žalovanej a ktoré nie je možné považovať ani za riadne procesné zdôvodnené, ktoré by malo odôvodňovať plný úspech na strane žalobcu. Žalovaná sa nestotožňuje ani s argumentáciou strany žalobcu, že by žalobcom napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie malo predstavovať rozhodnutie, ktoré by nezohľadňovalo doterajšiu rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. Poukázala na rozhodnutie odvolacích súdov v obdobných veciach a rozhodnutie ÚS SR v uznesení zo dňa 5.12.2017, sp. zn. I. ÚS 604/2017. Žalovaná má za to, že súd prvej inštancie otázku náhrady trov konania správne právne posúdil, na základe čoho považuje žalobcom podané odvolanie za nedôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie za vecne správne a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu vyjadril tak, že zotrváva na odvolaní a námietky žalovaného ohľadom nelegitímnosti priznania plnej náhrady trov konania žalobcovi považuje za neakceptovateľné. Zdôraznil, že petitórne nároky, konkrétne o výška žalovaným poskytnutého poistného plnenia (vyplateného po podaní žaloby) závisela od znaleckého posudku a v prípade mimoriadneho navýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia je daný nárok závislý od úvahy súdu. Správne preto súd prvej inštancie o trovách konania rozhodnúť tak, že nárok na náhradu účelne vynaložených výdavkov mal priznať výlučne žalobcovi a v rozsahu 100%, a to iba z priznaných súm (z plnenia vyplateného žalovaným po podaní žaloby). Je tiež potrebné zohľadniť, že určenie výšky nároku na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo všeobecnosti závisí od znaleckého posudku. Pri čiastočnom neúspechu respektíve pri určení nižšej náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia ako sa požadovalo (ak neúspech nespočíval priamo v základe nároku), je treba nárok na náhradu trov konania posudzovať podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP (k tomu porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24.6.1969, sp. zn. 3Cz/13/69, R 28/1970). Aj keď v rámci dispozície žalobcu s predmetom konania došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, uvedené nie je možné posúdiť ako neúspech žalobcu spočívajúci priamo v základe nároku. Maximálne sa v prejednávanej veci môže javiť ako sporná určitá výška požadovaného nároku, ktorá ako to už bolo pertraktované závisela jednak od znaleckého posudku a jednak od úvahy súdu. Vzhľadom na predmet konania, ktorým je náhrada škody na zdraví žalobcu akcentujeme, že rozhodnutie o náhrade trov konania nemôže byť len mechanickým posudzovaním výsledku sporu bez komplexného

zhodnotenia všetkých okolností prejednávanej veci. Teda aj rozhodovanie o trovách konania musí byť logickým a spravodlivým výsledkom reflektujúcim priebeh celého sporového konania. Inicievanie súdneho sporu bolo odôvodnené nutnosťou poskytnutia ochrany porušených subjektívnych práv, pričom až po podaní žaloby došlo zo strany žalovaného k uspokojeniu nárokov žalobcu (v rozsahu preukázanom znaleckým skúmaním). S ohľadom na skutočnosť, že jediným prostriedkom nápravy, ktorým žalobca disponoval bolo uchádzanie sa o petitórnu ochranu na príslušnom súde, a tiež s poukazom na predmet konania (náhrada škody na zdraví), ktorý bol navyše uspokojený až po iniciovaní sporového konania, je nutné žalobu vyhodnotiť ako dôvodne podanú, a petitórne nároky žalobcu považovať za plne legitímne a preukázané, čo do právneho základu, pričom uvedené je nevyhnutné komplexne reflektovať aj v rámci rozhodovania o trovách konania, a to premietnutím zásady úspechu v spore do samostatného enunciatu meritórneho rozhodnutia. Náhrada trov konania bola výrokom č. III. síce správne priznaná žalobcovi, avšak priznaním tejto náhrady iba v rozsahu 4 %, došlo zo strany súdu prvej inštancie k procesnému pochybeniu. Zdôrazňujeme, že hoci sa prvoinštančný súd nestotožnil s výškou petitórneho návrhu, práve žalobca bol nesporne úspešný v základe právneho nároku, tzn. bol jedinou procesne úspešnou stranou v sporovom konaní, nakoľko výška plnenia závisela od úvahy súdu, respektíve od znaleckého dokazovania. Nepriznaním náhrady trov konania v plnom rozsahu ukrátil súd prvej inštancie žalobcu na jeho zákonom chránených právach. Vzhľadom na nesporný procesný úspech žalobcu mu v prejednávanej veci vznikol voči žalovanému legitímny nárok na plnú náhradu trov konania. A contrario právnou akceptáciou názorovej línie žalovaného či súdu prvej inštancie v otázke náhrady trov konania by išlo facto došlo jednak k neprípustnej procesnej demotivácii strán v uplatňovaní ich oprávnených záujmov prostredníctvom súdu, a zároveň k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ako aj práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), v dôsledku nezákonného posúdenia platenia náhrady trov konania.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Z obsahu odvolania vyplýva, že odvolateľ spochybňuje správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu trov konania, nakoľko hoci súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi, priznal ho v nesprávnom rozsahu 4%.

9. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu v spore (§ 255 CSP), ktorá je doplnená zásadou zavinenia (§ 256 CSP). Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich zavinil. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov. Pri zastavení sporového konania je preto pre vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorá zo strán sporu a v akom rozsahu z procesného hľadiska zastavenie konania zavinila. Procesné zavinenie treba posudzovať z objektívneho hľadiska vo vzťahu k tomu, čoho sa žalujúca strana domáhala. Pokiaľ je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené správaním žalovaného po podaní žaloby, ktorý vyhovel požiadavke žalobcu obsiahnutej v petite žaloby, tak nie je daná príčinná súvislosť a teda ani procesné zavinenie medzi správaním žalobcu a späťvzatím žaloby z tohto dôvodu z jeho strany. Ak však nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa zachoval v zmysle žalobnej požiadavky žalobcu, potom nie je možné nájsť príčinnú súvislosť a teda ani procesné zavinenie medzi správaním žalovaného vo vzťahu k požadovanému nároku žalobcu obsiahnutému v petite žaloby (NS SR 7 M Cdo 4/2010).

10. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca vzal svoju žalobu v celom rozsahu späť a na základe jeho dispozitívneho úkonu súd prvej inštancie konanie vo veci zastavil. V prípade, ak súd rozhoduje o zastavení konania musí sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania zaoberať otázkou, či niektorá zo strán sporu, a ak áno, tak v akom rozsahu zavinila, že konanie muselo byť zastavené. V prípade, ak súd zistí, že každá zo strán v nejakom rozsahu procesne zavinila zastavenie konania, tak nie je vylúčené určenie pomeru procesného zavinenia oboch strán na zastavení konania. V predmetnej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal žalobou od žalovaného zaplatenia sumy 21.745,11 Eur, pričom po podaní žaloby žalovaný uhradil žalobcovi sumu 11.244,- Eur. Je teda zrejmé, že zastavenie konania ku ktorému v tejto časti došlo na základe späťvzatia žaloby žalobcom (t.j. vo výške 11.244,- Eur), procesne zavinil žalovaný tým, že po podaní žaloby plnil predmetnú sumu

žalobcovi, na základe čoho žalobca zobral žalobu v tejto časti späť. Preto nie je možné pričítať zavinenie zastavenie konania v tejto časti správaniu žalobcu, ale správaniu žalovaného. Následne žalobca zobral svoju žalobu späť aj vo zvyšnej časti (t.j. vo výške 10.501,20 Eur), čo odôvodnil skutočnosťou, že z osobných dôvodov nechce ďalej viesť súdne konanie. Z uvedeného je teda dôvodný záver, že procesné zavinenie zastavenia konania na základe späťvzatia žaloby vo zvyšnej časti žalobcom nemožno pričítať správaniu žalovaného, ale je výsledkom rozhodnutia samotného žalobcu, ktorý sa rozhodol v spore ďalej nepokračovať, pričom je nepochybne jeho dispozitívnym oprávnením so žalobou takto naložiť. Avšak v takomto prípade nesie žalobca procesnú zodpovednosť za zastavenie konania v tejto časti.

11. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že správny bol postup súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, pri ktorom skúmal otázku procesného zavinenia zastavenia konania stranami sporu. Správne súd prvej inštancie najskôr v režime posudzovania podľa § 256 ods. 1 CSP zistil, že obidve strany v určitej časti procesne zavinili, že konanie bolo zastavené. Následne správne súd prvej inštancie zistil aj rozsah v akom procesné strany zavinili, že k zastaveniu konania muselo dôjsť, a s prihliadnutím na tento záver potom v režime § 255 ods. 2 CSP hodnotil vo vzájomnom pomere celkové posúdenie toho, v akej časti bola tá ktorá strana úspešná, resp. neúspešná, pretože vždy platí, že kto procesne zavinil čiastočne zastavenie konania, má ohľadom tejto časti z hľadiska posudzovania nároku na náhradu trov konania v konaní neúspech a druhá strana má v takomto rozsahu z rovnakého hľadiska v konaní úspech. Z pomeru procesného úspechu a neúspechu strán v spore potom súd prvej inštancie správne zistil, že nárok na náhradu trov konania má žalobca voči žalovanému v rozsahu 4%. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje.

12. Pokiaľ žalobca poukazyval vo svojom odvolaní na judikatúru súdov týkajúcu sa priznaného nároku na náhradu trov konania v konaniach, kde výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu alebo znaleckého posudku, odvolací súd k tomu uvádza, že sa s touto plne stotožňuje. Avšak pre jeho odvolaciu argumentáciu v predmetnej veci ohľadom správnosti právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania je irelevantná, nakoľko sa výlučne týka prípadov, kedy súd meritórne o nárokoch a ich výške rozhodol, ktoré kritérium (skutkový a právny stav) prejednávajúca vec nespĺňa. V prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania v prípade, kedy bolo konanie v dôsledku procesného zavinenia oboch strán zastavené, pričom k meritórnemu rozhodnutiu súdu o nárokoch žalobcu ani nedošlo. Inými slovami žalobca nebol v konaní úspešnou stranou z hľadiska hmotného práva, pretože o dôvodnosti jeho nároku súd meritórne nerozhodol. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že v konaní bol jedinou úspešnou stranou, nakoľko súd prvej inštancie pri zastavení konania o celej žalobe posudzoval procesné zavinenie zastavenia konania, pričom obe strany boli z tohto hľadiska procesne aj úspešné aj neúspešné. Preto odvolací súd námietku odvolateľa týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie s poukazom na predmetnú judikatúru súdov a ústavné nálezy nepovažuje za dôvodnú.

13. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalovaná plne úspešná, preto jej odvolací súd priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).